Шукає чуда в звуках, у світлі,
В старому гаю, на квітчастій болоні.
Мріє з'єднати небо і землю,
Як дві ласкаві долоні.

Іноді багне голубити світ,
Як голівку малого хлопчика,
Радіє на мох болiт,
На ряди придорожніх стовпчиків.

А часом не вірить і в добрість літа,
Тремтить від холодного слова,
І шукає змії укритої
В вінках зірниць вечорових.

І в кінці, як на осінь осельня,
Завивається в листя, що в'яне,
І мріє про інші оселі
І про радощі невгасанні.

1934
(Із збірки "Медобір")